Ч. 40. Второк 5 марта (21 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Перед сесиєю парляменту. — Нові трудности на Угорщинї. — Неудале посередництво. — Страйк углекопів в Анґлії.

В суботу відбула ся конференция між ґр. Штірґком а президентом палати послів дром Сильвестром в справі проґрами праць палати послів. Ґр. Штірґк висловив бажаня, аби палата приступила як найскорше до першого читаня войскового предложеня.

З причини обструкциї, яка виявила ся в буджетовій комісиї против утвореня італїяньского виділу правничого, не буде поки що та комісия скликувана на засїданє.

Ледве удало ся угорскому президентови міністрів довести до порозуміня з Кошутівцями і узискати у них відступлене від обструкциї против войскових предложень, як в тій самій справі виринули нові трудности. А іменно: між точками порозуміня знаходить ся також згода угорского правительства, щоби угорский парлямент в окремій резолюциї дав автентичну інтерпретацию §. 43-ого войскового закона з 1888 р. про права корони в справі покликаня резервістів.

В тій справі угорский міністер на засїданю угорского парляменту 24. лютого зложив іменем правительства заяву, що правительство годить ся на таку резолюцию. Ся заява угорского правительства викликала остру кампанїю в віденьскій прасї, на що знов угорске правительство відповіло в офіцияльнім комунїкатї, що резолюция, о яку ходить, не нарушає анї духа анї інтересів угоди, заключеної з відомостию войскового заряду з Кошутівцями.

Та то не заспокоїло інтересованих кругів, в першій мірі войскового заряду, який в згаданій резолюциї бачить нарушене прав Корони до покликуваня резервістів. Що більше, поінформовані круги вказують на те, що згода угорского правительства на резолюцию переходить межі компромісу, на який згодила ся Корона. Цїсар мав згодити ся тілько на те, щоби угорский президент міністрів заявив, що право Монарха до покликуваня резерви не нарушає права парляменту до ухвалюваня континґенту рекрута, але переміна декляраций президента міністрів на резолюцию парляменту виходить поза межі порозуміня, яке наступило у Відни між войсковим зарядом і австрийским правительством з одної і угорским правительством з другої сторони.

На сїм тлї повстав цїлий конфлікт. З одної сторони войсковий заряд противний резолюциї, з другої угорске правительство, яке зложило декларацию в справі резолюциї. Говорено навіть про загрожене димісиєю зі сторони войскового заряду на випадок, як би угорский сойм мав ухвалити резолюцию. З другоїж сторони не виключена і димісия угорского президента міністрів.

Та здає ся, що справа буде полагоджена мирно, без кризи з одної чи другої сторони. Переговори в цїли полагодженя сеї справи поручило міністрови спільного скарбу Білиньскому, який підчас свого побуту в Будапештї має інтервенїювати у угорского правительства.

„Wiener Allg. Ztg.“ доносить з добре поінформованих кругів, що вигляди мирового посередництва в італїяньско-турецкій війнї дуже малі. Загально задивляють ся на ту справу досить недовірчиво, бо — як звістно — Італія лише під двома услівями згодила би ся війти в переговори, іменно або в такім случаю, коли би Туреччина признала без застережень анексию Триполісу і Киренайки, або коли би згодила ся на довше перемирє а відтак на відкликане всїх турецких войск з поля війни; а позаяк Туреччина на ті услівя пристати не хоче, то в італїяньских полїтичних кругах заявляють, що не полишає ся нїчого иншого, як дальше ведене війни.

Також берлиньска і льондоньска праса стверджує, що посередництво Сазонова не удало ся.

Турецка праса дуже остро виступає против посередництва і против заключуваня мира на основі признаня італїяньского анексийного декрету.

Пригода панї Лєни.

(З німецкого — От. Фукса).

В елеґантній готелевій комнатї в Каіро стояла примхована панї Лєна Себорн перед великим зеркалом і ладила ся удавати Клеопатру, виймивши з малого кошика малу освоєну змию, яку купила потайком перед мужем від якогось сирийского похатника та пробуючи приложила єї до обнажених рамен.

В тій хвили отворили ся двері і в них появив ся муж панї Лєни та побачивши, що жінка робить, станув мов вкопаний, а відтак відозвав ся:

— Тебе не можна анї на хвилину лишити саму, Лєно, зараз щось вигадаєш. Ти робиш менї прямо неможливий побут, бо я би мусїв місто пильнувати так важних справ военних, властиво цїлий мій час на то обернути, щоби стеречи тебе. Дома у Відни ти єси зовсім нормальна і можлива. Що з тобою діє ся тутки, Лєно?

— Так, коби я се знала, Кароле! Я думаю, що то всьо якийсь голос казки, котрий огортає мене, немов би я вступила на кусник Европи, котрий тут представляє готель. Сонце, барви, сьвітло, люди, природа того краю всьо дїлає на мене, і я вже не є Лєна Себорн з Відня, але я стала нараз якоюсь Фатмою, Ценаб Зулейкою з казочного оповіданя.

— Фантастка! Я спроваджу тїтку Евзебію до помочи, она тобі ті дивні пригоди виби з голови.

— Противлю ся тобі. Впрочім старі панни не повинні з Европи сюди прибувати. Але я обіцяю тобі по тім грожуню! Я стану дуже поважною і статочною, зовсїм статочною. Я вже так зроблю.

Она поправила скоро свою тоалету, вилаяла служачого і передала єму коробочку з порученєм, щоби звірятко одержало свободу.

Панї Лєна побідила в слїдуючих днях над своїми казочними думками і ограничила ся тим, щоби поробити деякі знакомства з готелевими людьми. Одного вечера пішла она за орудками в товаристві малої ґрупи людий з готелю. Недалеко моста знайшов ся в малій каварни оповідач казок. Осьвічені яскравим сьвітлом висячої малої лямпи ясніли пестрі строї молодих і старих, високих і низьких, хоробрих синів краю, котрих рухливе житє вечера там загнало. Напружена жажда слуханя, котра проявляла ся на лицях слухачів і сьвітила ся в широко отворених очах, зробила на панї Лєнї велике враженє. Она би так радо розуміла, що оповідав старий слїпий чоловік монотонним голосом і сьпівав при арабскій сопілцї.

Другого рана перестрашила она пана Себорна виявленєм бажаня, що хоче учити ся арабскої мови. Спершу він усьміхнув ся на то нове уподобанє, але сам скоро зміркував, що таке занятє було би зворотом для неспокійного духа молодої жінки і радо пристав на се. Недовго по тім, за посередництвом бея Салїба спровадив жіночу учительку, звану Ма-аліма і панї Лєна постановила рішучо при помочи дивних знаків і звуків аліф, бет, джім і даль присвоїти собі розуминє кравової мови.

Учителька Лєни, Маріям Бутрос, сирийска вдова маюча 40 лїт, стала скоро єї товаришкою на спільних проходах, на що Себорн не радо дивив ся, познакомив єї з питоменностями своєї жінки і взяв від неї запевнене, що буде успокоюючо впливати на жінку. По якімсь часї затревожив ся дуже, коли побачив свою жінку Лєну в арабскім строю, який носила єї учителька, наслїдуючи хід арабских жінок і до них подібна, крім того мала широкі темні брови і чорнилом підмальовані очи і показувала довгі кінцї пальців, котрими держала шовкову чорну хустку.

— Я вложу єї на себе тілько підчас проходу з учителькою, знаєш. Люди менше звертають увагу, коли так уберу ся, ніж як по европейски виходжу — і она так дивно ходила туди і сюди, що він полишив єї. Але однако не занехав поговорити о тім з учителькою, котра радила єму бути на разї поблажливим.

Она додержувала слова. День Магмаль, то є день сьвята і перепроваджения нового килима до кааби з Каіро до Мекки хотіла бачити і говорила о тім з паном Себорном, котрий єї відослав до Салїб бея.

Тимчасом турецке правительство скріплює войскову силу в своїх европейских посілостях, щоби при евентуальних нападах зі сторони італїяньскої фльоти дати їй рішучу відправу.

Звістний военний кореспондент Кріґеріхт телеґрафує про нову побіду Турків в Триполісї: Туркам удало ся здобути горбок Месгеб, що взносить ся коло Гомсу. Горбка боронило 14.000 Італїянців. Турки утратили при здобутю горбка 20 убитих і 20 ранених. Італїянці в убитих і ранених мали 1.000 і хотіли висадити нові відділи на сушу коло Гомс, та се їм не удало ся.

Великий страйк робітників в Анґлії скоро поширює ся. В суботу страйкувало вже більше як мілїон робітників, а то число ще піднесе ся, коли не прийде скоро до згоди. Союз зелїзничих і транспортових робітників заявив, що транспорти угля і войска уважає як контрабанду і не буде при них працювати.

Коли до нині не уложить ся страйковий рух, то замкне ся таке число пряділень, що поверх 60.000 робітників остане без працї.

Рівночасно ведуть ся переговори в напрямі угоди між робітниками і працьодавцями дальше.

В торговельних кругах панує пригноблене; комплїкациї, виринаючі зі страйку, переносять ся ще щораз більше на промисл і торговлю; на тім значно терпить комунїкация на суші й на морю. Навіть головні лїнії зелїзничі оповіщують, що розклад поїздів мабуть буде змінений. Майже всі зелїзниці приготовляють обмеженя в русї, однако особові корабельні получення з континентом, здаєть ся, не потерплять зовсїм. Страйкарі зберігають повний супокій.

Новинки.

Львів, 4 марта 1912.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Антона Длуґошевского, властителя більшої посілости в Липници Долїшній на презеса а Ів. Целюха, посла на сойм краєвий і властителя реальности в Бердехові ад Бугай на заступника Ради повітової в Грибові а вибір о. Гіполита Заремби, римо-кат. пароха в Долині на презеса а о. Володимира Сойки, гр. кат. пароха в Цїневі, на заступника презеса Ради повітової в Долинї.

— **Іменованя.** II. Міністер рільництва іменував елєва лїсництва Волод. Вікт. Дуффека у Львові асистентом лїсництва.

— **Поставив на своїм.** Якийсь Григорий Карпяк, зарібник, прийшов в суботу по полудни до поліцийних арештів і хотів конче туди зайти. Коли его не пустили він зачав безнастанно дзвонити, а коли єму сказали, щоби забирав ся, він викликав величезну авантуру і хотів конче дістати ся до середини. Карпяка, котрий добре собі був підпив, остаточно арештовано і так він поставив на своїм.

— **Друге бюро продажи білєтів зелїзничих у Львові.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: З початком місяця марта с. р. отвирає ся у Львові крім істнуючого вже бюра міского ц. к. зелїзниць державних (в пасажу Гавсмана 9) друге бюро продажи білєтів зелїзничих.

Бюро се ведене „Першим галицким підприємством подорожий і перевозу“ при улици Косцюшка ч. 7, буде видавати білєти для руху льокального ц. к. австр. зелїзниць державних, для руху союзного зелїзниць австрийских і угорских а також для руху заграничного.

— **Дрібні вісти.** Чутка о підвисшеню цїн тютюну єсть безосновна. — Щез без слїду веркмайстер Іван Кеслер, вийшовши ще тамтої недїлї із свого мешканя. — В славно звістнім купелевім місті Маріенбаді при нагоді реґуляції улиці відкрито минулої пятниці нове жерело мінеральної води, котре дає пів літра води на мінуту або 720 лїтрів на добу. — При улици Жовківскій валить ся стара камениця вна слідок будови коло неї. Каменицю попідпирали і поставили коло неї варту, щоби не завалила ся. — Вшехпольска ґазета „Goniec“ перестала виходити з браку передплатників і капіталу. — Гнїду кобилу, що волочила ся на улицях міста, придержано і відставлено до міскої рiзниці, де властитель може єї відобрати. — В долині ріки Амура відкрито нові копальні золота.

— **Він вкрав, не его обікрали.** Перед кількома днями доносили ми про обікражу ювілєра Леві, котрий маючи при собі брилянти вартости чверть мілїона корон і готівку приїхав з Парижа до Відня і тут зголосив ся на полїцию та розповів про свою пригоду, яка єму лучила ся в дорозї. Леві, без сумніву один з роду тих, що то вийшовши з єгипетскої неволї, затужили за горшками з мясом, обдумав свій „ґешефт“ незвичайно хитро. Представивши своє нещастє віденьскій поліції і поручивши їй шукати злодія, заявив, що мусить сам виїхати до Парижа. Поліция очевидно тому не противила ся і Леві виїхав. Тимчасом від париской фірми наспіло до віденьскої полїції повідомлене, що Леві без сумніву видумав крадіж, бо забравши брилянти, лишив на них лиш векслї, котрих не хоче платити. Полїция ствердила тоді, що напад на Леві'го був лиш видумкою і що Леві втік і пропав без слїду. Вислано за ним стежні листи.

— **Шпіґуни і денунциянти перед судом.** Лейба Вайсман не признає ся до вини; каже, що не лиш не брав росийских гроший, але противно, мусів оплачувати ся росийскій сторожі пограничній, щоби міг спокійно перевозити еміґрантів. Так само і другий обжалований Йосько Вайсман не признає ся до вини; каже, що ніколи з Окопів не виїзджав, а їх оклеветувала лиш еміґрацийна спілка „Іка“, котрій они стояли на заваді. Третий обжалований, Штайнберґ, родом з Кішинева, так само не признає ся до вини; каже, що не мав ніколи зносин з росийскими властями і не стояв на службі „охрани“. До Каменця не возив ніколи ніяких плянів. До Каменця їздив, але

Зараз коли зникла ніч, в соняшний день в лютім вийшли обі жінки в арабских одежах з готелю, всіли до повозки і удали ся до Біркет ель Гаґґ, положеного в північній стороні міста, де відбував ся похід Магмаль через два дни, щоби злучити ся з подорожними з Мекки.

Сказано молодій пані, що она перестрашить ся, коли побачить численні товпи диких людий. Она не дала ся відмовити і приказала їхати на Магмаль мимо відради. Пані Леві сказано правду. Що она там в протягу двох годин пізнала межи побудованими шатрами і голосного крику, відчувала она з подивом і повільним страхом, котрий збільшав ся при повороті через пусту скалисту околицю я ночи і она хотіла би була опинити ся в своїй готелевій комнатї.

Нараз шарпнули конї, візник закляв; пані Лена побачила смолоскип і купу людий і почула хустку на своїй голові; сильні мужескі руки витягнули єї з воза, всадили єї на якесь сидженє і понесли.

Коли здоймлено з неї заслону, була она в ясно осьвітленій комнатї, завішаній пестрими килимами серед виставного уряджения, в яких перебували жінки того краю. Якась стать, убрана зовсім біло, стояла перед нею, щось богато говорила, показувала руками на одежі і окраси, котрі лежали на дивані і старала ся дрожачу молоду паню переконати, що она хоче їй помагати при зміні тоалєти.

Пані Лєна утікла в куток комнати.

В єї розсіяних думках прийшло їй на гадку, що она попала ся в руки розбійників і подають єї дорогі камені і блискучу одежу. Що могло се значити? Так силувала ся она зрозуміти солодкі слова сужащої і она зрозуміла, як тота облесними словами говорила: „гарна француска пані“, „украсти“, „запах“, „прийде паша“, „цілувати“ і т. п. виділа як она розложені сукнї поливала струями перфум і перебирала окрасами. Одна гадка заволоділа панею Леною. З поспіхом побігла она до дверий, щоби утікати, але за дверми стояв мурин і заступив їй дорогу, та так любязно на неї поглянув, що она сейчас вернула ся. Она шукала иншої дороги до утечі, але високе вікно було добре укріплене і вкінци упала безсильно на деревляне крісло. Просьбами не могла нічого зробити, хотіла заговорити залотом, котре знайшла у себе; але дармо. Невимовна спрага висушила єї піднебінє і язик, просила о воду. На поклик служниці, приніс мурин якийсь напиток, що заносив помаранчами. Она сягнула рукою, але надумала ся і відтрутила напиток; може в нім є одурююче средство. Скулена в куті дивану думала над утечию. Пригадав ся їй чоловік, він мусить єї знайти, він сам не знав, де она була. Ні, від него не може прийти жадна поміч. А де лишила ся єї товаришка? Прийшло їй на думку, що і єї вхоплено, але зі словами "aghusa" (стара) кинено єї назад. Може они єї убили?

На поклик мурина стала чорна служниця ще вдлaливійша. Она хотіла розпустити волосє пані Лени і всадити сияючий дїядем, червоні шовкові пантофельки поставила коло єї ніг, повтаряючи заздно: „Паша гарний, паша молодий“. Отворено двері, она почула скрепіт замку... Вся кров ударила єї в серци.

Далеко упав вистіл, по нім слїдував голос, которого она не могла розріжнити, ще оден вистріл і кликанє, котре довго протягало ся серед ночи. І знову близше вистріл і голос як би: „Ле-е-на-а“! Она припала до вікна і кричала голосно: Кароле, Кароле, ратуй! Коли она обернула ся, була вже сама, двері стояли отвором, дали ся чути скорі кроки і зараз по тім лежала пані Лена в обіймах свого мужа, заливаючи ся зі зворушення горячими сльозами.

Годину пізнійше сиділа пані Лена в товаристві свого мужа, як також Салїб-бея і своєї учительки на правдивім фотели в своїй комнатї і розповідала о своїй пригоді і слухала історії свого дивного ратунку вже третий раз: як Ма-аліма, названа "aghusa", поїхала до дому, як уоружили ся пани і знайшли упроваджену.

— По таким досьвіді — дорога Лєно — не захоче ся тобі шукати пригід з „тисяч і одної ночи“?

— Ні Кароле, ніколи вже! То було надто страшно!

Присутні перекинули ся поглядами, в котрих відбивала ся насьмішка.

* * *

Правду тої пригоди довідала ся пані Лєна Себори случайно. Се було на корабли Льойда „Клеопатра“ в дорозї до Триєсту. На покладі любувало ся товариство весняною ночию, сиділи разом гуртками і розмавляли о тім що виділи і що стало ся. Одна дама, котра перебувала зимою в північнім Єгипті, не згадавши імени, оповідала історийку, котра правдоподібно відбула ся в Каїро: Як оден Анґлїєць при помочи якогось бея, щоби вилічити свою молоду жінку від дивних примх, приказав єї увести серед ночи; як чорна прислуга бея відограла знаменито свою ролю і як на конець виратував єї муж і єго товариш. Пані Лена, котра там також була, слухала пильно, звернула ся до свого мужа, котрий в заклопотаню гриз свої вуси. Потім она встала, попросила єго і пішли в темний куток покладу.

— Ти чув, Кароле, она оповідала мою историю? Чи так справдї річ мае ся?

Себори засьміяв ся. — Но так, тепер можу тобі спокійно сказати. Ми урядили тобі пригоду. Я се видумав а Салїб бей управляв нею неню. — Він оповів їй докладно перебіг річи. Пані Лена мовчала.

— Чи ми не зробили добре? — спитав вкінци Кароль.

— Знаменито! — сказала она іронічно — але найгарнїйший спомин з Каїра ви тим зрабували менї.

в інтересах торговельних. Все, що сьвідки зізнають, то неправда: сьвідки Рідер і Майн мають до него злість з причини конкуренції торговельної і длятого зізнали в слідстві обтяжаючо. На замітку предсідателя, що тоті сьвідки преці складали присягу, каже, що то суть російські Жиди, котрі готові кождої хвилі присягати на все, що хто схоче.

Дальше зізнав яко сьвідок, Альбін Завер, командант жандармскої станиції в Козачівці. Він розповідав о тім, як обжаловані займали ся переводженєм через границю еміґрантів, котрих ловили на улици. Від Рідера довідав ся, що Вайсмани і Штайнберґ заходили часто до реставрациї Рідера, а тоді мали завсїгди при собі якісь папери, рисунки, сортували їх а відтак Штайнберґ що важнїйші висилав або таки сам відвозив. Признавали ся голосно, що працюють для Росиї і дістають за то гроші. Вайсмани їздили досить часто до Мільниці і Черновець. Сьвідок не уважав їх за здібних до самостійного шпиґуньства, але він певний, що они посередничили межи шпиґунами а властями російскими.

Опісля зізнавав перший сьвідок Мошко Ґрінберґ агент еміграцийний з Окопів. Сьвідка того арештовано на російскій стороні більше менше в тім часї як у нас Вайсманів. Полковник, котрий его переслухував, випитував его докладно о судьбу Вайсманів та яка їх жде кара. По одержаню інформаций пустив полковник Ґрінберґа на волю.

— **Розвязане міскої Ради в Дрогобичи.** Внаслідок резиґнациї переважної части членів міскої Ради в Дрогобичи а в особенности бурмістра, заступника бурмістра, 4 асесорів, 21 радних і 4 заступників, репрезентация громади в Дрогобичи не має вимаганого громадским законом з 1889 р. числа членів потрібного до порішеня якої-небудь ухвали, а тимсамим стала ся нездібною до сповнюваня тяжачих на них обовязків законних.

На основі §. 112 закона громадского з 1889 р. Намістництво внаслідок тих відносин розвязало тепер урядуючу міску репрезентацию в Дрогобичи. Аж до введеня в урядоване нової репрезентациї громадскої поручило Намістництво в порозуміню з Видїлом Краєвим тимчасову управу справ громадских дотеперішному бурмістрови Раймундови Ярошови, придаючи ему в порозуміню з Видїлом Краєвим яко мужів довіря: Володислава Янушевского нотаря, яко заступника бурмістра; др. Давида Фалька, адвоката яко першого асесора; Генриха Кумеркера, директора рафінериї нафти яко другого асесора; Віктора Старомійского, др. Ярослава Олесницкого, Миколая Кушнїра (Деревака), Якова Фаерштайна, Александра Верґверка, др. Ізидора Лявтербаха, Матея Мих. Батицкого і Івана Невядомского, пекаря.

Староста в Дрогобичи одержав рівночасно поручене безпроволочного введеня в урядоване як управителя тимчасової управи міскої так і мужів довіря. Річию тимчасової управи буде залагодити біжучі справи громадскі і перевести як найскорше вибори нової репрезентациї міскої.

— **З філії Товариства „Жіноча Громада“ в Тернополи.** Дня 17 марта о 3 год. 30 мін. по полудни відбудуть ся в Тернополи в сали „Рускої Бесіди“ загальні збори філії товариства „Жіноча Громада“ зі звичайним порядком дневним. По зборах буде мати виклад проф. І. Боднар: „Про зьвізди“ при скіоптиконі. — Філія товариства „Жіноча Громада“ в Тернополи належить до діяльнїйших філій сего товариства. Головною єї задачию єсть веденє Приюта для слуг, в котрім гуртує ся 165 слуг місцевих. Видїл „Жіночої Громади“ дбає про моральне виховане дівчат, помагає материяльно, забезпечуючи їм приміщенє на час безробітя в Приюті та посередничить в вишукуваню для них служби. В червни м. р. удало ся видїлови заложити маленьку бібліотеку, до котрої і тов. „Просьвіта“ у Львові причинило ся даром 50 книжочок. В марті м. р. відбули ся в Приюті вечерниці в честь Тараса Шевченка а дня 10 грудня в честь Маркіяна Шашкевича. Проґраму кромі реферату виконали члени Приюта. Відбув ся там також старанєм видїлу цїлий ряд відчитів і викладів, котрі відбувають ся майже що недїлі по вечірнї від год. 5 і пів до 6 і пів. І так: виклад о. Сембая: Про шкідливість алькоголю“. О. Патрили: „Про руских князів“, о. проф. Застирця: „Початок рускої держави“, „Порядок в житю людини“, о. Патрили: „Українські давні звичаї“, п. Марії Солтисової „Народні казки і думи“, о. Застирця: „Календар юліяньский і наші сьвята“, п. М. Солтисової: „Писателі і поети, та їх значінє в народі“, „Житє і праця Бориса Грінченка“, о. Сембая: „Маркіян Шашкевич і его заслуги“ п. Семена Гребенова: „Українці і Москалі“, о. Застирця: „Народне положенє селян і козаків“, п. М. Солтисової: „Відношенє родичів до дітий і дітий до родичів з огляду на покликанє родинної хати для хліба“, о. Застирця: „Славні жінки, як Йоанна де Арк, Медведівска попівна, Марта Борецка і инші“, п. М. Солтисової: „Значінє і вартість гумористики в житю і творах літературних“, „Стефан Руданьский і его твори“. На найблизшу недїлю, то є на 3 марта, заповіджений виклад о. Партили. На сих викладах буває звичайно від 40 до 60 дівчат, шкода лише, що комнати Приюта є за малі, тому бувають дуже часто переповнені.

Телеґрами.

Рим 4 марта. З Тиенцину доносять: Онодгі вечером о 10 год. вибух огонь в місті туземців. Вчера о 8 год. рано его угашено. Будинок монетарні і найкрасшу часть міста ограблено і підпалено. Шкоду обчисляють на 108 мілїонів.

Вашінґтон 4 марта. Президент Тафт по нараді з кабінетом видав проклямацию, взиваючу Американців, щоби у всім, що дотичить Мехіка, держали ся приписів неутральности. Недавно чути було о погрозах, що Американців, проживаючих в Мехіку поубивають, скоро будуть пороблені кроки в цїли спричиненя американьскої інтервенції.

Пекін 4 марта. Знаходить ся тут загалом 3000 заграничного войска. Страчено загалом 100 осіб, в тім 6 женщин. Повстанці рабують також в охрестности Пекіну і в инших місцевостях.

Константинополь 4 марта. Валї в Байруті доносить, що внаслідок бомбардованя дня 24. м. м. крім вже наведених погибло ще 11 осіб а 5 було зранених. Валї в товаристві консулів оглядав місця, де падали італїяньскі стрільна і всї ствердили, що не може бути й бесїди о якихсь заблуканих стрільнах, лиш що бомбардованє міста було умисне.

Константинополь 4 марта. Зачувати, що рада міністрів в суботу і в недїлю займала ся ся чутками о пробі посередництва держав. Після послїдних вістий Порти російский амбасадор в Римі поробить безпроволочно кроки в цїли висондованя намірів Італїї. — Рада міністрів приняла також до відомости донесенє турецких амбасадорів в справі кретийскій, котрою Порта займає ся.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм часов мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·20§)**, **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·16.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодени, †) до Мишини.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, **9·15**, 9·37, 2·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·33
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·55, 6·18.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·52§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·39**, **2**, 5·43, 7·15†) **8·35**, 9·50.
†) з Мишини від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·12†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·53, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·02
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·11, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).